

VÍT MARTIN MATĚJKA

ILUSTROVAL JAROSLAV KRATOCHVÍL

KLUB KLIKAŘŮ

ZRÁDNÝ PROTIÚDER

FRAGMENT

Klub Klikářů

Zrádný protiúder

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Vít Martin Matějka
Klub Klikářů – Zrádný protiúder – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KLUB KLIKAŘŮ

ZRÁDNÝ PROTIÚDER

Vít Martin Matějka

Ilustroval Jaroslav Kratochvíl

FRAGMENT

*Tato kniha je věnována všem,
kteří se neváhají postavit za správnou věc.*

Tuhle knihu si zamilujete snadno. Chcete lásku k jejím postavám sdílet s dalšími čtenáři? Tak ji pošlete dál s www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

I. KAPITOLA

„Zastav ho!“

„Nesmí projít!“

„Sundej ho, Luky!“

Výkřiky spoluhráčů se Lukášovi slily v jeden. Zastnul zuby. Nahrbil se. Roztáhl ruce, jako by se chystal k srdečnému objetí. Srdce mu bušilo až v krku.

Jirka se proti němu řítit plnou rychlostí.

Jak to, že je tak rychlý? bleskla Lukášovi hlavou myšlenka. Další už nedorazila. No, možná dorazila, ale vzápětí byla z Lukáše vyražená, stejně jako jeho dech.

Jirka ani nezabrzdl a prakticky ani nezpomalil. Těsně před kontaktem se schouлил, nahrbil ramena a Lukáše doslova smetl. Ten se mu při pádu pokusil ještě zachytit nohy. Jeho ruce po nich však sklouzly.

„Položeno!“ Trenér zahvízdal na píšťalku, a stvrdil tak Jirkovu akci jako úspěšnou.

„Yes!“ Jirka vyskočil radostí do vzduchu. Vzápětí se dal do vítězného tance. Kroutil boky jako šílený a s rukama před sebou předváděl parodii na macarenu. Šišatý míč nechal bez povšimnutí ležet na zemi.

„Dobře, ty!“

„Borec!“

Kluci z Jirkova útočícího týmu doběhli do pětковиště a za pochvalných výkřiků ho plácali po zádech.

„Tak,“ ozval se Jirkovi za zády trenérův hlas. „Ještě si dáte deset lajn na šířku hřiště a pro dnešek končíme.“

Jirka zamířil k Lukášovi, který stále ještě ležel na zádech.

„Dobry?“ nahnul se nad kamaráda, aby mu viděl do obličeje.

„Jasný. Brnkačka. Já si tu jen tak ležím, čumím do nebe a počítám obláčky.“

Jirka se otočil na blankytně modrou oblohu a pak se se škodolibým úsměvem podíval zpět na Lukáše.

„A kolik jsi jich napočítal?“

Lukáš se zvedl na lokty.

„Hele, někde kolem třicátýho sedmýho mě to přestalo bavit,“ zašklebil se.

Jirka mu podal ruku. Lukáš na ni nejprve zamžoural, jako by se rozmýšlel. Pak ji ale s děkovným přikývnutím přijal.

„Au,“ zasténal, když ho Jirka škubnutím vytáhl na nohy. „Ty jsi hroznej tank, kámo. Cítím se, jak kdyby se přese mě přehnal nosorožec.“

„Ale prosím tě,“ mávl rukou Jirka. Cukající koutky úst ho ale zradily. Pochvala od o tolik sportovněji založeného kamaráda mu dělala moc dobře.

„Tak co bude? Pro vás to platí taky!“ houkl na ně vytáhlý trenér a mávl ke zbytku týmu. Ostatní kluci už měli pořádný náskok a oba kamarádi museli rychle vyrazit. Pokud tedy nechtěli dobíhat sami dva, zatímco se už ostatní budou převlékat.

...

„Poslouchejte. Do předváděčky na Viktorce zbývá pár dní,“ připomněl v šatně trenér Čestmír Motejzík, kterému jeho svěřenci neřekli jinak než Čestů. „Je to jedinečná příležitost, jak ukázat celému městu, že sport není jen o věčně simulujících kopačkách a vybruslených hokejkách.“

Jeho shrnutí dvou nejoblíbenějších sportů v Plzni kluky rozesmálo.

„Tady,“ zvedl papír s několika barevnými nákresey, „je soupis akcí, které budeme předvádět. Vedle na straně je u každé seznam, kdo bude co dělat.“

Mezi kluky to pro změnu zašumělo.

„Takže tam budou jen vybraní?“ ozval se Kuba, jeden z útočníků. Položil tak nahlas otázku, která hrála v hlavě všem v místnosti. Nastalo ticho. Všichni ustali v převlékání a šestnáct párů očí se upřelo na trenéra.

„Co myslíš, Kubo?“ upřel na tazatele pohled Čestů. „Naběhneme tam v pěti a budeme lidi lákat na házení si šiškou v kruhu?“

Když Kuba nereagoval, trenér potřásl hlavou.

„Jasně že tam půjdeme všichni. Máte to povinně. Nepřijímám žádné omluvenky. Zbytek bude vždy roztavěn na pozicích, jak si můžete najít na nákrese. Jde hlavně o ty akce. Ty musí být prostě ukázkové.“

Šatnou zaznělo úlevné oddechnutí.

„Tady si každý vezměte svou kopii, koukněte na to. Samozřejmě to nahraju i do naší skupiny, ale známe vaší aktivitu tam, že? Minimálně polovina z vás by tam na mě koukala jak vyoraná myš.“

Čestmír Motejzík položil papíry na stůl. Kluci se hrnuli jeden přes druhého, aby se na ně dostalo.

„Zařveme si!“

Kluci se přestali tlačit ke stolu a místo toho udělali uprostřed místnosti kruh.

„Na tebe,“ chytil trenér Kubu za ramena a postrčil ho doprostřed hloučku. Hoch poklekl, všichni ostatní poskládali ruce na jeho temeno.

„Odkud jsme?“ zakřičel trenér.

„Z Plzně!“ dostalo se mu burácivé odpovědi od týmu.

„Kdo jsme?“

„Rafani!“

„Co předvedeme kopačkám na Viktorce?“

„Rugby!“

...

„Ty, kluku, počkej na mě!“

Jirka zabrzdil smykem a otočil se na Lukáše. Ten se ztěžka opíral do pedálů, aby dohnal svého kamaráda. Když dorazil na jeho úroveň, zastavil a lapal po dechu.

„Co... se... to...“ – hluboký nádech – „děje?“

„Nerozumím?“ usmíval se na něj Jirka s nechápavým výrazem ve tváři.

„Myslím, že ten poslední náraz mi musel něco rozdrtit v mém drobném hrudníčku,“ vysvětlil Lukáš. „Jinak si to nedovedu vysvětlit. Nejprve lítáš po hřišti jak dělová koule a nakonec mi ujedeš i na kole?“

„Počkej, jestli tě něco bolí, tak to řekni.“ Jirkův výraz se z nechápavého změnil na starostlivý.

„Bolí, strašně mě bolí,“ sklonil hlavu Lukáš.

Jirka odložil kolo a udělal ke kamarádovi pár kroků. „Ego!“ vykřikl náhle Lukáš. „Nebudeš mi ujíždět, jasné?“

S tím výkřikem šlápl do pedálů a začal se Jirkovi rychle vzdalovat.

„Ty hade!“ vyprskl smíchy Jirka a okamžitě se vrhl ke svému kolu. Dojet nahecovaného kamaráda mu však tentokrát nedělalo takový problém jako dřív.

„Frčíš na adrenalinu z toho, že tě trenér vybral na ukázkou prorážení, co?“ střelil po Jirkovi Lukáš pohledem, když už zase jeli bok po boku.

„Asi jo,“ připustil silnější z hochů. „Mě to rugby prostě baví. Je to zatím první sport, kde je moje postava výhodou.“

„To máš teda pravdu. Zastavit tě, když nabereš rychlost, je prakticky nemožné. Moje žebra by ti mohla vyprávět.“

„Ono zas na druhou stranu, když ty dostaneš prostor a začneš kličkovat, tak já jen stojím a čumím. V životě tě nedokážu dohonit,“ pochválil Lukášovy silné stránky Jirka.

„Prostě se tam hodíme oba,“ uzavřel chvíli vzájemného chválení Lukáš. „Hele, jak jsi daleko s tím Nowotného deníkem?“

Jirkovi ztuhl úsměv ve tváři. Jak si užíval své nově objevené sportovní schopnosti, tak deník podnikatele Nowotného trochu odsunul do pozadí. Přitom informace, které z něho mohou dostat, by je mohly přivést na stopu Komise. Tato podivná organizace měla prsty v několika pokusech o ovládnutí Plzně a Klub Klikářů jim již několikrát překazil plány.

Klub Klikářů – Jirka, nerd, který se rád hrabal v historii, sportovně založený Lukáš a odvážná Šárka.

„No,“ ošil se. „Moc ne. Pár věcí jsem rozluštil, ale to hlavní jako místa a časy, s tím jsem moc nehnul. Používá tam nějaké kódování s posunem znaků a nemůžu přijít na to jaké.“

Lukáš chápavě přikývl. Už se nemohl dočkat, až se ve svém pátrání po Komisi hnou z místa, zatím jsou ale tam, kde ustrnuli po dramatických událostech v plzeňském podzemí. Nicméně luštění kódů a celkově takové to pátrání v informacích ho rozhodně nebavilo. Na to byl machr Jirka. I když... Z Jirky je teď taky tak trochu sportovec, tak proč by zase Lukáš nemohl převzít trochu té detektivní práce?

„Hele, zkusím to projít ještě s Kačkou. Sice si nejsem moc jistý, jestli pochopí, co po ní chci, ale její hlava jede úplně jinak než všechny naše dohromady. Třeba tam uvidí něco, co mně uniká,“ navrhl další postup Jirka. Kačka byla Šárčina sestra, a i když se s ní někdy těžko navazovala řeč, její matematické schopnosti byly úžasné.

„No jo, vlastně. Holky se vrací dneska večer.“

„Jop, jsem zvědavý, jak Šárka přežila dva týdny s Kačkou u moře,“ smál se Jirka.

„Podle posledních zpráv doufám, že ji na závěr dovolené neutopila. Byla pěkně vytočená,“ souhlasil Lukáš a postavil se do pedálů, aby zdolal stoupající úsek, který se před nimi vinul směrem k sídlišti.

...

Šárka za sebou práskla dveřmi. Tašku s věcmi nechala uprostřed pokoje a plácla sebou na postel. Kéž by jí dali všichni pokoj. Jela na dovolenou k moři si odpočinout, a místo toho se musela starat o Kačku.

„Šárko, jsi tam? Je všechno v pohodě?“ ozvala se zpoza dveří mamina.

„Jo, jsem tu,“ odsekla. „Nechte mě. Chci si alespoň na chvíli orazit.“

„To tě ten let tak zmohl?“

Let? Let? To jako myslí vážně? Rodiče si užívali na pláži a na lodičkách a ona musela obstarávat nachcípánou Kačku. Kdyby se s ní šlo alespoň trochu normálně bavit.

„Ano, určitě to je tím letadlem,“ pronesla s úšklebkem. V první chvíli jí ani nedošlo, že mamina přes dveře její výraz nevidí, takže její ironii nepochopí.

„Dobře, tak si odpočiň. My zajedeme s Kačkou na pohotovost, jo?“

„Hm.“

Když za dveřmi nastal klid, vytáhla Šárka mobil a napsala klukům, jak jsou na tom. Dostalo se jí několika odpovědí ve smyslu, jestli už je vyválená z pláže a že doufají, že si odpočinula.

Vztekle hodila mobil na stůl.

„Všichni mi můžou akorát tak vlézt na hrb,“ pronesla k plakátu Lennyho Kravitze na zdi nad stolem. Zpěvák sdílel její rozhořčení naprosto bez hnutí.

2. KAPITOLA

„Drž ty prsty pořád na brzdě!“

„Uáááá!“ Jirka s výkřikem odkopl pomocí pedálů bike od sebe. Zadní kolo mu podjelo a málem se skácel na záda. Na poslední chvíli však stihl seskočit a dopadnout na nohy.

„Aspoň že tak,“ vydechl Lukáš, který už viděl Jirku rozplácnutého na zádech. „Už jsem viděl, jak ležíš a mácháš ručičkami a nožičkami ve vzduchu.“

„Jako přerostlý berušák,“ zakřenil se Jirka.

„Přesně. Když nechceš berušákem býti, musíš prst na brzdě mít,“ zaveršoval Lukáš. „Sleduj.“

Poodjel po cestě o pár metrů dál. Stočil bike zpět. Pak trhl tělem dozadu a zároveň šlápl do pedálů. V mžiku se přední kolo vzneslo do vzduchu. Lukáš nepřestával šlapat a stále udržoval balanc jen na zadním kole.

„Vidíš?“ hulákal na Jirku, kterého zrovna míjel. „A když moc padám dozadu, nebo už chci zpět, jen cvrnknu o zadní brzdu a olalá.“

Jakmile tak učinil, přední kolo dopadlo zpět na zem a vzápětí už se Lukáš vracel zpět.

„Wheelie je jednoduchý jak facka,“ poučoval Jirku.

Ten se chtěl ohradit, že to rozhodně tak jednoduché není. Pak ho ale napadlo, že se Lukáš potřebuje

trochu vytáhnout, když včera dostala jeho sportovní pověst povážlivě zabrat.

Už se nadechoval k odpovědi, když konečně spatřil Šárku, na kterou tu celou dobu čekali.

„Šárko!“ zamával na příjíždějící postavu. Ve skrytu duše si oddechl, že ho dívka zachránila od dalšího pokusu.

„No jo. Naše plážová poletucha,“ zazubil se Lukáš a vyrazil jí naproti.

„Ahoj, paní opálená!“

„Nazdar!“

Striktní odpověď kamarádky oba kluky zarazila.

„Co to?“ vylezlo z Jirky a těkal pohledem z Lukáše na Šárku a zase zpět.

„Co co to?“ obrátila se na něj dívka. „Jen si vyprošuju, ty vaše rádoby vtipný narážky na dovolenou.“

Lukáš koukl na Jirku a dramaticky povytáhl obočí.

„Tady je někdo nerudný,“ pronesl k němu. „Asi tu někoho kousl žralok do zadku.“

„Nebo popálily medúzy,“ přisadil si Jirka.

„Vy jste fakt pitomí,“ zlobila se Šárka, ale koutky rtů zacukaly v předzvěsti úsměvu. „Až vám to povyprávím, tak mi dáte za pravdu. Proč jste nešli dovnitř?“

„Je zamčeno, tak tu čekáme na tebe,“ pokrčil rameny Lukáš.

Šárka se zatvářila nevěřičně a zkusila otevřít branku k chatě. Opravdu byla zamčená.

„To je divný,“ zamumlala a začala pátrat v cyklistickém batohu po klíčích.

...

Ještě divnější to bylo, když Šárka odemkla chatu. Jaroušek nikde.

„Nebyli jste se tu za ním podívat?“ otočila se Šárka na kluky, když bylo jasné, že se bezdomovec Jaroušek neskrývá v žádném rohu.

„No, víš...“ zakoktal se Lukáš.

„Ne, nebyli,“ přiznal za oba Jirka.

„Ani jednou, za ty dva týdny?“

Kluci uhnuli pohledem.

„No, kamarádi k pohledání,“ odfrkla si Šárka.

Kluci se začali pošťuchovat, kdo má vysvětlit jejich nezájem o starého bezdomovce. Šárka ale nad tím mávla rukou a došla ke krátké kuchyňské lince. Talíř, hrneček, jeden kastrol. Vše leželo suché na odkapávači. Otevřela skříňku a zkontrolovala odpadkový koš. Byl prázdný.

„To nechápu,“ uzavřela své pátrání.

„Co?“ zeptali se kluci unisono.

„Nádobí umyté, odpadky vynesené. Vypadá to, že odešel, a ještě po sobě uklidil.“

„To je dobře ne?“ zeptal se Lukáš.

„No asi jo. Jen to vypadá, že odsud odešel sám.“

„A už to nějaká chvíle bude,“ doplnil Jirka. Setřel prstem prach na lince a vítězoslavně ukázal kamarádům lehce špinavý prst.

„Vypadá to tak, Holmesi koumesi,“ ušklíbla se Šárka. „Címž se obratem vracíme k tomu, že kdybyste se tu za ním stavili, nejspíš byste ho potkali včas, aby vám svůj záměr sdělil.“

„Šáři, je to Jaroušek,“ usmál se cynicky Lukáš. „Ten s ničím žádný záměr nemá.“

„Jen ho nepodceňuj,“ vrátila mu Šárka.